

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **J. V.**, zastoupeného Mgr. Janem Urbanem, advokátem, se sídlem Heyrovského 1178, Hradec Králové, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 9. 2009, č. j. 46091/010 - 6311 - 20.3.2009 - 14873 - 13 - TL, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 10. 2010, č. j. 30 Ca 118/2009 - 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Jana Urbana, advokáta, se sídlem Heyrovského 1178, Hradec Králové, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 800 Kč.

Odůvodnění:

Řízení před správními orgány

Okresní správa sociálního zabezpečení Jičín (dále jen „OSSZ“) rozhodla dne 18. 2. 2009 (č. j. 46003/110 - 6311 - 18.2.2009 - 15115 - 01 - FI - NM) na základě návrhu žalobce podle § 15 zákona č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců, platném do 31. 12. 2008, (dále jen „zákon č. 54/1956 Sb.“), tak, že žalobci náleží nemocenské při pracovní neschopnosti od 19. 2. 2007 do 27. 5. 2007 ve výši 3328 Kč, od 5. 10. 2007 do 29. 2. 2008 ve výši 2313 Kč a od 3. 3. 2008 do 31. 3. 2008 ve výši 312 Kč.

Ve svém odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce nesouhlasil s postupem OSSZ, která nezahrnula do rozhodného období pro výpočet nemocenského náhradu mzdy ve výši

97 438 Kč, na níž žalobci vznikl nárok v souvislosti s neplatným rozvázáním pracovního poměru ze strany zaměstnavatele za období od listopadu 2006 do října 2007.

Žalovaná pak k odvolání žalobce ve svém rozhodnutí ze dne 21. 9. 2009, č. j. 46091/010 - 6311 - 20.3.2009 - 14873 - 13 - TL, konstatovala, že náhrada mzdy ve shora uvedené výši byla žalobci zúčtována v měsíci březnu 2008, a proto je v tomto měsíci i jeho vyměřovacím základem, bez ohledu na to, za jaké období mu byla náhrada mzdy přiznána. Tato částka tedy nespadá do rozhodného období pro účely určení výše nemocenského podle § 18 odst. 2 zákona č. 54/1956 Sb. Přestože tento konkrétní postup OSSZ žalovaná aprobovala, rozhodnutí OSSZ změnila tak, že v případě pracovních neschopností od 5. 10. 2007 do 29. 2. 2008 a od 3. 3. 2008 do 31. 3. 2008, nemocenské snížila (neboť OSSZ nesprávně určila rozhodné období) a v případě neschopnosti od 19. 2. 2007 do 27. 5. 2007 rozhodla tak, že žalobci nemocenské nenáleží, neboť mu za toto období náleží započitatelný příjem (tuto skutečnost OSSZ nemohla posoudit správně, neboť potřebné doklady byly předloženy až v průběhu odvolacího řízení).

Řízení před krajským soudem

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce ke Krajskému soudu v Hradci Králové žalobu, v níž tvrdí, že určujícím pro stanovení vyměřovacího základu není v daném případě okamžik, kdy byla náhrada mzdy zúčtována, nýbrž to, že byla zúčtována za jednotlivé kalendářní měsíce po dobu neplatného rozvázání pracovního poměru, které do rozhodného období spadají. Žalobce tuto svou argumentaci podpořil odkazem na nález Ústavního soudu ČR ze dne 9. 6. 2005, sp. zn. II. ÚS 348/04, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2006, č. j. 6 Ads 34/2004 - 53, a ze dne 17. 8. 2005, č. j. 5 Ads 60/2003 - 89. Ústavní soud v citovaném nálezu dospěl k závěru, že náhrada mzdy podle § 61 odst. 1 zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, vyplacená zaměstnanci v souvislosti s rozhodnutím soudu o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru, je příjmem započitatelným do vyměřovacího základu podle § 5 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, (dále jen „zákon č. 589/1992 Sb.“), bez ohledu na to, zda byla zúčtována a vyplacena v rozhodném období či nikoli. Žalobce měl za to, že přestože Ústavní soud tento výklad zaujal ve vztahu k důchodovému pojištění, je třeba jej bez dalšího aplikovat i v nyní posuzované věci, neboť uvedený nález Ústavního soudu řeší především otázku výkladu ustanovení § 5 zákona č. 589/1992 Sb., které upravuje způsob určení vyměřovacího základu, z něhož se vychází rovněž při určení denního vyměřovacího základu pro účely výplaty nemocenského.

Krajský soud konstatoval, že ustanovení § 5 zákona č. 589/1992 Sb. je určující i při stanovení denního vyměřovacího základu pro účely výplaty nemocenského, nejen starobního důchodu, a že tedy shora citovaná rozhodnutí Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu jsou aplikovatelná i v nyní posuzované věci. Na tom nic nemění ani skutečnost, že § 16 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), byl novelizován zákonem č. 24/2006 Sb. a že tak bylo výslovně upraveno, že se do vyměřovacího základu pojištěnce zahrnuje kromě jiného i náhrada mzdy v kalendářních měsících, za které náležela. Tato úprava byla podle krajského soudu do zákona o důchodovém pojištění doplněna v návaznosti na výše uvedenou judikaturu Ústavního soudu. Krajský soud současně odkázal na četné závěry Ústavního soudu, podle

nichž „*obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, vyžaduje-li to účel zákona*“ (srov. např. nález ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, publikovaný pod č. 63/1997 Sb.). Krajský soud v této souvislosti zdůraznil, že poskytnutí náhrady mzdy je důsledkem nesplnění povinnosti zaměstnavatele přidělovat zaměstnanci práci podle pracovní smlouvy a má charakter ekvivalentu mzdy. Z těchto důvodů dospěl krajský soud k závěru, že náhrada mzdy z titulu neplatného rozvázání pracovního poměru zúčtovaná žalobci až v souvislosti s rozhodnutím soudu o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru je příjmem započitatelným do vyměřovacího základu (§ 5 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb.) pro výpočet nemocenského v kalendářních měsících, za které nemocenské náleželo, a nikoli jen vyměřovacím základem v tom měsíci, v němž mu byla zúčtována. Z těchto důvodů tedy krajský soud napadené rozhodnutí žalované i OSSZ zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Kasační stížnost a její posouzení

Proti tomuto rozhodnutí podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž především poukazuje na to, že citovaná rozhodnutí Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu nelze vztáhnout na projednávaný případ, neboť se týkají důchodového pojištění. Stěžovatelka nezpochybňuje, že náhrada mzdy je příjmem započitatelným do vyměřovacího základu podle § 5 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., ale poukazuje na to, že příjmy zúčtované v měsíci březnu 2008 nelze zpětně zúčtovávat do kalendářních měsíců roku 2006 a 2007. Podle tohoto ustanovení je vyměřovacím základem úhrn příjmů, které jsou předmětem daně z příjmů fyzických osob podle zákona o daních z příjmů, které nejsou od této daně osvobozeny a které zaměstnavatel zúčtoval v souvislosti se zaměstnáním, které zakládá účast na nemocenském nebo důchodovém pojištění. Podle § 4 až § 7 tohoto zákona je vyměřovacím základem zaměstnance vždy úhrn příjmů „zúčtovaných“ malou organizací, přičemž výše pojistného se stanoví procentní sazbou z vyměřovacího základu zjištěného za rozhodné období, tzn. z úhrnu „zúčtovaných příjmů za kalendářní měsíc, za který se platí pojistné“. Podle stěžovatelky je výklad krajského soudu v rozporu se zákonem, neboť podle § 18 odst. 2 zákona č. 54/1956 Sb. do rozhodného období spadá 12 měsíců před vznikem dočasné pracovní neschopnosti, nikoli měsíc, za který nemocenské náleží. Zahrnutí náhrady mzdy do vyměřovacího základu pojištěnce v kalendářních měsících, za které náležela, je možné pouze pro účely důchodového pojištění, což je dáno ustanovením § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, ve znění novely provedené zákonem č. 24/2006 Sb. Na závěr stěžovatelka uvádí, že pokud žalobci vznikla škoda v souvislosti s nesprávným postupem zaměstnavatele, může ji uplatnit jako soukromoprávní nárok v řízení před civilními soudy.

Poté, co Nejvyšší správní soud zhodnotil, že kasační stížnost splňuje všechny formální požadavky, přistoupil k posouzení její důvodnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžejní otázkou v nyní posuzované věci je, jakým způsobem se náhrada mzdy z titulu neplatného rozvázání pracovního poměru ze strany zaměstnavatele započítává pro účely stanovení výše dávek nemocenského.

V této souvislosti se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval tím, zda vůbec je náhrada mzdy příjmem započitatelným do vyměřovacího základu pro nemocenské.

Náhradu mzdy je zaměstnanci povinen poskytnout zaměstnavatel v případě, že mu dal neplatnou výpověď či s ním neplatně zrušil pracovní poměr okamžitě nebo ve zkušební době a zaměstnanec zaměstnavateli oznámil, že trvá na tom, aby ho zaměstnavatel i nadále zaměstnával (§ 69 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, § 61 odst. 1 zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce, platný do 31. 12. 2006). Náhrada mzdy je tak vyvolána tím, že zaměstnavatel přestal v rozporu se zákonem přidělovat zaměstnanci práci podle pracovní smlouvy. Náhrada mzdy podle citovaných ustanovení tak má podle stanoviska Nejvyššího soudu „*charakter ekvivalentu mzdy, kterou si zaměstnanec nemohl vydělat v důsledku toho, že mu zaměstnavatel v rozporu s ustanovením § 35 odst. 1 písm. a) zákoníku práce neumožnil konat práci, k níž se zavázal podle pracovní smlouvy; zákon tímto způsobem sleduje, aby zaměstnanci byla reparována újma, kterou utrpěl následkem protiprávního postupu zaměstnavatele*“ (Stanovisko Nejvyššího soudu Cpjn 4/2004 ze dne 9. 6. 2004 k některým otázkám rozhodování soudů ve věcech nároků z neplatného rozvázání pracovního poměru podle § 61 zákoníku práce, dostupné na www.nsoud.cz).

Dále z relevantní právní úpravy, konkrétně z § 15 zákona č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců, ve znění účinném do 31. 12. 2008, mimo jiné vyplývá, že započitatelným příjmem se rozumí mzda, plat a další příjmy, které se zahrnují do vyměřovacího základu pro stanovení pojistného na sociální zabezpečení.

Podle § 5 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., na který odkazuje § 15 zákona č. 54/1956 Sb., je vyměřovacím základem zaměstnance úhrn příjmů, které jsou předmětem daně z příjmů fyzických osob podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, a nejsou od této daně osvobozeny a které mu zaměstnavatel zúčtoval v souvislosti se zaměstnáním, které zakládá účast na nemocenském nebo důchodovém pojištění.

Druhý odstavec § 5 zákona č. 589/1992 Sb., pak obsahuje výčet příjmů, které se do vyměřovacího základu zaměstnanců nezahrnují. Pouze příkladem lze uvést náhradu škody podle zákoníku práce či plnění, které bylo poskytnuto poživateli starobního důchodu po uplynutí jednoho roku ode dne skončení zaměstnání.

Kromě skutečnosti, že náhrada mzdy je ekvivalentem mzdy, kterou si zaměstnanec v důsledku neplatného rozvázání pracovního poměru nemohl vydělat, což vyplývá z citovaného stanoviska Nejvyššího soudu, lze z relevantní právní úpravy dovodit, že se jedná o příjem, který splňuje podmínky § 5 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. (tzn. je předmětem daně z příjmů fyzických osob, není od daně osvobozen a zaměstnavatel jej zúčtoval v souvislosti se zaměstnáním, které zakládá účast na nemocenském pojištění), a tedy o příjem, z nějž zaměstnavatel odvádí pojistné na zdravotní a sociální pojištění. Lze rovněž uzavřít, že náhrada mzdy je příjmem, který se zahrnuje do vyměřovacího základu zaměstnance, neboť není uváděna ve výčtu v § 5 odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb.

Citovaná ustanovení však nabízejí odpověď pouze na otázku, které příjmy patří zahrnout do vyměřovacího základu zaměstnance, nikoli však, jakým způsobem je tak třeba učinit. Otázkou tedy zůstává, k jakým obdobím má být náhrada mzdy podle § 69 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, (případně § 61 odst. 1 zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, platného do 31. 12. 2006) zahrnuta do vyměřovacího základu pro nemocenské podle § 18 zákona č. 54/1956 Sb. ve spojení s § 5 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb.

Jak již vyplývá z řízení před krajským soudem, Nejvyšší správní soud i Ústavní soud tuto otázku řešily ve vztahu ke starobnímu důchodu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2006, č. j. 6 Ads 34/2004 - 53, a ze dne 17. 8. 2005, č. j. 5 Ads 60/2003 - 89, či nález Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2005, sp. zn. II. ÚS 348/04). V těchto rozsudcích dospěly k závěru, že ustanovení zákona č. 589/1992 Sb. a zákona o důchodovém pojištění zohledňují pouze modelovou situaci, kdy zaměstnanec dosahuje pravidelnou měsíční mzdu, z níž je placeno pojistné, avšak, že z logiky věci je nutno dovodit, že i náhrada mzdy dle § 61 odst. 1 zákoníku práce, vyplacená stěžovateli až v souvislosti s rozhodnutím soudu o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru, je příjmem započitatelným do vyměřovacího základu, který lze rozpočítat na jednotlivé kalendářní měsíce a roky po dobu neplatného rozvázání pracovního poměru. Náhrada mzdy má v daném případě charakter ekvivalentu mzdy a je zúčtovatelná stejně jako mzda. Tuto účast stěžovatele na důchodovém pojištění tedy lze promítnout do započtu doby pojištění. Z § 6 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. (podle kterého je rozhodným obdobím, z něhož se zjišťuje vyměřovací základ, kalendářní měsíc, za který se pojistné platí) ani nelze dovodit, že by vylučovalo možnost zpětného rozúčtování příjmů, jež se zahrnují do vyměřovacího základu.

Z těchto závěrů, především tedy Ústavního soudu, vyšel i krajský soud v nyní posuzované věci. Stěžovatelka tvrdí, že takový postup není možný vzhledem k tomu, že zahrnutí náhrady mzdy do vyměřovacího základu pojištěnce pro stanovení výše dávky starobního důchodu v kalendářních měsících, za které náležela, je dáno ustanovením § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, ve znění novely provedené zákonem č. 24/2006 Sb.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že uvedená novela nabyla účinnosti dne 1. 2. 2006, přičemž citovaný nález Ústavního soudu datuje ze dne 9. 6. 2005. Lze tedy předpokládat, že zákonodárce reagoval na citované závěry Ústavního soudu právě tím, že do zákona zakotvil jednoznačné pravidlo, jakým způsobem zahrnout náhradu mzdy do vyměřovacího základu pojištěnce pro dávky důchodového pojištění.

Ústavní soud ke svému jednoznačnému závěru, že je třeba náhradu mzdy zahrnout do vyměřovacího základu pro starobní důchod v kalendářních měsících, za které náleží, dospěl za stavu právní úpravy v oblasti důchodového pojištění, který je obdobný stávajícímu stavu právní úpravy v oblasti pojištění nemocenského, tj. kdy zákon výslovně způsob zahrnutí náhrady mzdy do vyměřovacího základu neřeší a pokud jde obecně o stanovení vyměřovacího základu, odkazuje na zákon č. 589/1992 Sb. Argumentace Ústavního soudu navíc nijak neodráží specifika důchodového pojištění a ani z ní jinak nevyplývá, že by v případě nemocenského pojištění bylo třeba zvolit odlišný postup. Ústavní soud naopak velmi případně i pro účely nemocenského pojištění konstatoval, že „*nelze použít gramatický výklad ustanovení citovaných zákonů bez přihlédnutí ke smyslu a účelu dotčených ustanovení i celého systému důchodového pojištění*“ a že „*důchodové pojištění je založeno na principu obligatornosti dávek - při splnění podmínek vzniká na dávku nárok*“. Dále Ústavní soud uvedl, že pokud stát obdrží, byť opožděně, v souvislosti s náhradou mzdy platby pojistného na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, „*bylo by absurdní a především nespravedlivé, aby se mu tento příjem v podobě vyplacené náhrady mzdy neprojevil v jeho osobním vyměřovacím základu pro výpočet starobního důchodu*“ a rovněž, že „*je nepřípustné, aby příslušné státní orgány pouze důsledně vyžadovaly plnění povinností ze strany občanů a nedbaly přitom ochrany jejich zájmů.*“ Všechny citované závěry Ústavního soudu ve věci sp. zn. II. ÚS 348/04 lze podle

Nejvyššího správního soudu z důvodů shora uvedených bezpochyby vztáhnout i na oblast nemocenského pojištění.

Dále Nejvyšší správní soud posuzoval námitku stěžovatelky, že podle § 18 odst. 2 zákona č. 54/1956 Sb. je rozhodným obdobím, z něhož se zjišťuje vyměřovací základ, 12 měsíců před kalendářním měsícem, v němž vznikla dočasná pracovní neschopnost. Zákon č. 54/1956 Sb. stejně jako zákon o důchodovém pojištění však (ostatně jak uzavřel sám Ústavní soud) zohledňuje pouze modelovou situaci, kdy se zaměstnanci dostává pravidelná měsíční mzda. Takto stanovené rozhodné období proto nemůže být vodítkem k řešení nestandardní situace, která nastala v nyní posuzované věci, a to v interpretaci provedené k tíži zaměstnance, jehož zaměstnavatel pojistné za příslušné období odvedl.

Stěžovatelka dále argumentuje některými formulacemi z § 4 až § 7 zákona č. 589/1992 Sb. Upozorňuje především na výraz „zúčtovat“ či „zúčtovaný“ užitý v tom smyslu, že vyměřovacím základem zaměstnance je úhrn příjmů, které mu zaměstnavatel „zúčtoval“ v souvislosti se zaměstnáním, které zakládá účast na nemocenském pojištění. Ani z této dikce ustanovení § 5 zákona č. 589/1992 Sb. však podle Nejvyššího správního soudu nelze dovodit řešení otázky, jakým způsobem je třeba zahrnout náhradu mzdy do vyměřovacího základu pro nemocenské. Z citovaného ustanovení totiž nijak nevyplývá, že by pro zahrnutí příjmu do vyměřovacího základu byl určující moment jeho zúčtování zaměstnavatelem, řeší pouze otázku, který typ příjmů je třeba do vyměřovacího základu zahrnout - tedy mimo jiné příjmy zúčtované v souvislosti se zaměstnáním, které zakládá účast na nemocenském pojištění.

Nejvyšší správní soud již v otázce důchodového pojištění před novelizací § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění dospěl ve svém výše citovaném rozsudku č. j. 6 Ads 34/2004 - 53 k závěru, že „*přestože ustanovení zákona č. 589/1992 Sb. a zákona č. 155/1995 Sb. zohledňují pouze modelovou situaci, kdy zaměstnanec dosahuje pravidelnou měsíční mzdu, z níž je placeno pojistné, z logiky věci je pak nutno dovodit, že i náhrada mzdy podle ust. § 61 odst. 1 zákoníku práce, vyplacená stěžovateli až v souvislosti s rozhodnutím soudu o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru je příjmem započitatelným do vyměřovacího základu, který lze rozpočítat na jednotlivé kalendářní měsíce a roky po dobu neplatného rozvázání pracovního poměru*.“

Stěžovatelka tedy již několik let pro účely důchodového pojištění rozpočítává započitatelný příjem do vyměřovacího základu za jednotlivé kalendářní měsíce, po které byl se zaměstnancem neplatně rozvázán pracovní poměr. Činí tak na základě zákona č. 589/1992 Sb., který upravuje jak pojistné na důchodové pojištění, tak pojistné na nemocenské pojištění, ve spojení s § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, avšak byla povinna tak činit i před legislativní změnou, která nezbytnost tohoto postupu zavedla výslovně v § 16 odst. 3, a to na základě citované judikatury. V nyní posuzované kasační stížnosti pak stěžovatelka v případě nemocenského pojištění paradoxně tento postup odmítá, a to právě s poukazem na formulaci některých ustanovení zákona č. 589/1992 Sb.

Z logiky věci je nutno dovodit, že je-li stěžovatelka schopna postupovat v souladu s citovanou judikaturou Ústavního soudu ČR a Nejvyššího správního soudu ve věcech důchodového pojištění, pak není nemožné, aby rozpočítávala obdobným způsobem náhradu mzdy z titulu neplatného rozvázání pracovního poměru zaměstnavatelem, vyplacenou až v souvislosti s rozhodnutím soudu o určení neplatnosti výpovědi, i do vyměřovacího základu na pojištění nemocenské. Stěžovatelka ostatně ve své kasační

stížnosti kromě shora uvedených argumentů, které Nejvyšší správní soud vyvrátil, neuvedla žádná tvrzení, která by svědčila pro opačný závěr. Technický způsob provedení tohoto požadavku je pak již čistě v kompetenci samotné stěžovatelky.

V neposlední řadě přistoupil Nejvyšší správní soud k posouzení námitky stěžovatelky, že žalobce může škodu, která mu vznikla v souvislosti s nesprávným postupem zaměstnavatele, uplatnit jako soukromoprávní nárok v řízení před civilními soudy. Jak již Nejvyšší správní soud shora konstatoval, v případě náhrady mzdy se jedná o příjem, který je předmětem daně z příjmů fyzických osob, není od této daně osvobozen a který zaměstnavatel zaměstnanci zúčtoval v souvislosti se zaměstnáním, které zakládá účast na nemocenském nebo důchodovém pojištění, a podléhá tedy podle § 5 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. odvodu pojistného na sociální pojištění. Ze správního spisu pak vyplývá, že náhrada mzdy ve výši 97 438 Kč, která byla žalobci zúčtována v měsíci březnu 2008, byla v témže měsíci vyčíslena jako vyměřovací základ žalobce. Zaměstnavatel žalobce tedy z takto vyplacené náhrady mzdy odvedl pojistné na sociální zabezpečení, jak mu to ukládá zákon č. 589/1992 Sb. Bylo-li pojistné odvedeno do systému, není důvod, proč by z takto uhrazeného pojistného neměl žalobci vzniknout nárok na dávky nemocenského. V případě, že by se tak nestalo a že by žalobce měl tento nárok uplatnit jako nárok soukromoprávní v řízení před civilními soudy, jak navrhuje stěžovatelka, představovalo by to pro žalobce po neplatném rozvázání pracovního poměru (a s ním souvisejícím příjmovým deficitem) další zásah do jeho práv a ve své podstatě i sankci, aniž by z jeho strany došlo k porušení jakékoli právní povinnosti. Zahájení dalšího soudního řízení, v němž by se zaměstnanec po svém zaměstnavateli domáhal náhrady dávek nemocenského, by navíc uspokojení nároku zaměstnance značně oddálilo. Za této situace by bylo nepřiměřené zatěžovat zaměstnance dalšími povinnostmi a klást na něj další nároky spojené s vymáháním dávek.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která v tomto soudním řízení neměla úspěch, nemá na náhradu nákladů řízení právo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*). Náklady ovšem vznikly úspěšnému žalobci podáním vyjádření jeho zástupce ke kasační stížnosti. Tyto náklady činí 500 Kč za jeden úkon právní služby a 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 2, § 7 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), celkem tedy 800 Kč. Vzhledem k tomu, že zmocněný advokát není plátcem daně z přidané hodnoty, přiznává se mu odměna v celkové výši 800 Kč. K zaplacení náhrady nákladů řízení byla stěžovatelce stanovena přiměřená lhůta.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu